

1. TEST

NEBEZPEČNÉ DEZERTY

Slečna Temminnicková, slečna Plumleigh-Teignmottová. Podte, prosím, so mnou, dámy.“

Sophronia odtrhla pohľad od výpočtov. Menšia prestávka jej prišla vhod. Bola presvedčená, že sa pri kúpe troch najsmrteľnejších kytíc prerátala. *Potrebujem na ozdobenie jedálenského stola štyri náprstníky pre šesť hostí? Alebo to bolo šesť náprstníkov na zabitie štyroch ľudí?*

To, čo Sophronia zbadala, keď dvihla hlavu, jej, nanešťastie, veľmi nepomohlo. V prednej časti triedy stála lady Linette so strohým výrazom, ktorý bol v kontraste s jej bujnými žltými kučerami a čepcom, pokrytým voľne visiacimi hodvábnymi kvetmi orgovánu. Mala oblečené širokánske purpurovo-nefritové kockované šaty a bola výrazne nalíčená. Sophroniu však nezernovzníl výraz na jej tvári či to, kde stála, ale skôr skutočnosť, že sa zrazu zjavila na hodine domáceho účtovníctva, ktoré vyučovala sestra Mathilde Herschel-Teapeová. Sophronia

a jej spolužiačky mali ísť k lady Linette až po čaj na salónnu hudbu a podvrtné čajové pečivo.

„Bude to ešte tohto roku, slečna Temminnicková?“

Dimity už stála vedľa lady Linette a rukou ukrytou za záhybom sukne kamarátke naznačila, aby sa poponáhľala. Z ich dvojice bola práve Dimity zvyčajne tá zasnívaná a Sophronia ju musela súriť.

Zrazu vyskočila. „Ospravedlňujem sa, lady Linette, bola som zabratá do počítania. Príklady s náprstníkmi bývajú mimoriadne poučné.“

„Veľmi dobre, slečna Temminnicková. Výhovorka odôvodnená študijnými záujmami. V každom prípade už musíme ísť.“

Počas šesťmesačného pobytu v Prípravnej akadémii mademoiselle Geraldine pre mladé dámy uhladených mravov Sophronia nikdy nezažila, že by ktosi prerušil nejakú hodinu. Dokonca ani vtedy, keď školu napadli lietajúci banditi. Mladé dámy uhladených mravov zostali v čase týchto konfliktov v triedach. Nijaký učiteľ ešte neprišiel po žiaka, kým bolo jeho vzdelávanie v kompetencii iného vyučujúceho. Bolo to neslušné!

Za posledný mesiac však každú zo Sophroniínych spolužiačok, počínajúc zmätenou Monique, vytiahla lady Linette z triedy presne takým istým spôsobom. Vrátili sa úplne šokovaní, no nič nepovedali. Sophronia zaktivizovala všetky svoje schopnosti – mnohé z nich sa naučila v škole mademoiselle Geraldine –, aby prišla veci na koreň. Ale bezúspešne. Dokonca ani Sidheag s Agathou jej nevysvetlili, čo sa stalo, keď s nimi lady Linette odišla.

Sestru Mattie v oblečení pripomínajúcom mníšsky habit toto prerušenie hodiny nijako nevyviedlo z miery a naďalej pokojne sedela za širokým stolom, ktorý bol obklopený rastlinami v kvetináčoch a fľaštičkami so smrteľným jedom (alebo čajovým koncentrátom – človek nikdy nemohol tušiť, kde mala čo). Ses-

tra Mattie bola pre študentky tak trochu záhadou. Zatiaľ neprišli na to, prečo uprednostňovala šaty – ktoré sa podobali na rehoľnícky odev, ibaže boli prispôsobené vtedajšej móde – so širokými sukňami a mníšskym závojom, upraveným sčasti ako čepiec. Dievčatám však dosiaľ táto tajomnosť pripadala milá a v ich očiach patrila k tým vlúdnejším učiteľkám, takže poväčšine rešpektovali jej výstredný výber oblečenia.

Sophroniine spolužiačky sa tomu prizerali s vyvalenými očami. Sidheag a Agatha od súcitu stúpili. Monique a Preshea sedeli s prekříženými rukami a na tvárach sa im zračila zle skrývaná radosť.

Sophonria zamierila pomedzi plyšové kreslá a písacie stoly so žalúziami do prednej časti triedy a poklonila sa lady Linette. Bol to dokonale predvedený úklon – nie príliš hlboký a nezabudla pri ňom mierne nahnúť hlavu, ale nie zasa tak, aby to pôsobilo podlízavo.

Sestra Mattie milo poznamenala: „Na vašom mieste by som sa neobávala, slečna Temminnicková. Som si istá, že si budete počínať veľmi dobre.“

„Dámy, nasledujte ma, prosím,“ zavelila lady Linette.

„Veľa šťastia!“ šepala Agatha. Agatha rozprávala iba zriedka, takže muselo ísť o niečo vážne.

Sophonria sa prikradla k Dimity. Chodba poskytovala sotva dosť miesta na to, aby po nej vedľa seba kráčali dve dámy v denných róbach. Široké sukne sa im zhúžvali dokopy, no ani jednej neprekážalo, že si ich pokrčí. Zavesili sa do seba v snahe dodať si odvalu. Prípravná akadémia mademoiselle Geraldine sídlila v obrovitánskej vzducholodi, ktorá vyzerala, akoby sa skladala z troch lodí spojených dokopy. Jej chodby sa stáčali a kľukatili ako rezance. Niektoré viedli na schodiská alebo von na balkóny. Väčšinou ich osvetľovali plynové lampy, ktoré pri-

pomínali slnečníky prevrátené naopak. Nech už boli chodby navrhnuté tak, aby poskytovali dostatok miesta pre hocaký druh odevu, náležitá dámska róba k nemu určite nepatrila.

Lady Linette ich viedla k horným pískacím palubám. Boli otvorené a nachádzali sa hneď pod veličznými balónmi, ktoré udržiavali akadémiu vo vzduchu. Vďaka nim sa mohla nechať unášať vetrom ponad Dartmoor. Vybrať sa tam v tomto čase dňa však bolo čudné. Dimity stisla Sophroniu tuhšie.

Odrazu sa obe dievčatá pritisli k múru oproti sebe ako dvierka brány, aby pomedzi ne mohla prefrčať mechanická služobná. Jej tvár tvorila mozaika ozubených koliesok, hoci väčšia časť mechanikáčov mala namiesto toho kovovú masku. Na kuželovitom tele sa jej skvela biela zástera a vzbudzovala dojem zaneprázdnenej primadony.

Keby boli študentky na chodbe samy, len čo by na ne slúžka natrafila, začala by písať, čím by spustila poplach, no Dimity so Sophroniou sprevádzala lady Linette. Všetky modely – od podávača cez nosiča až po leštiča – mali protokoly, ktoré im nariaďovali ignorovať študentov, ak boli v spoločnosti učiteľov. Po väčšine chodieb sa tiahla kolajnička, kadiaľ sa denne šinula kopa mechanikáčov, vykonávajúcich nespočetné množstvo úloh potrebných na to, aby vyučovanie prebiehalo bez akýchkoľvek problémov. Sophronia raz videla, ako mechanický nosič nesie hľbu ozdobných obrúskov – niektoré z nich boli priam smrteľne nebezpečné –, ktoré poslala sestra Mattie profesorky Lefouxovej. U nich doma by takúto dôležitú úlohu nikdy nezverili mechanikáčom. Tu však zamestnanci poháňaní parou prevyšovali svojím počtom tých ľudských.

Sophronia si myslela, že po šiestich mesiacoch má už väčšiu časť školy zmapovanú. Ale ako sa tak presúvali zo stredy, kde sa nachádzali triedy a študentské izby, do zadnej časti,

ocitli sa na mieste, ktoré nikdy predtým nevidela. Zatiaľ čo obrovskú jedáleň a priestory nad skladom a strojovňou určené na cvičenie dôverne poznala, teraz ich učiteľka viedla ešte vyššie.

„Netušila som, že nad jedálňou sú nejaké miestnosti,“ povedala Sophronia lady Linette.

Lady Linette sa však nemienila poddať Sophroniinej snahe vytiahnuť z nej informácie, a tak si jej poznámku nevšimla a zrýchlila.

Sophronia s Dimity sa s ňou usilovali držať krok, no popritom do seba vrazili – na hodinách totiž ešte nepreberali, ako kráčať rýchlo v širokých sukniach, hoci pri pomalšom tempe sa pohybovali až obdivuhodne ladne.

Naokolo sa šíril pach vosku, kriedy a nakladanej cibule. Koľajnička pre mechanikáčov tu nebola dobre namazaná a v rohoch bolo vidno prach. Na stenách viseli malby starších mračiacich sa žien a háčkované obrazy v rámoch.

Lady Linette napokon zastala pred akýmisi dverami s nápisom: POSUDKOVÁ MIESTNOSŤ JEDEN – VSTUP NA VLASTNÉ RIZIKO, ktorý Sophronii trochu pripomínal archív. Nezmenila sa však o tom. Špiónov, ktorí doň pred niekoľkými mesiacmi vnikli, nikdy nechytily. Sophronia chcela, aby to tak aj ostalo.

Pod nápis ktosi načmáral bielou farbou: NEDOSTANEŠ NIJAKÉ MAFINY! A pod tým bolo ešte: TIEŽ ŽIADNE GALOŠE NIE. Sophronia vedela, že to nebolo gramaticky správne.

„Slečna Temminnicková.“ Lady Linette jej naznačila, aby vošla. „Nech sa páči.“

Sophronia vkročila dnu. Lady Linette za ňou zatvorila dvere.

Sophroniu v miestnosti ihneď upútalo obrovské mechanické čudo. Pripomínalo jej diferenčný stroj, ktorý videla mi-

nulé leto, keď s rodinou navštívili Krištáľový palác. Ibaže toto neslúžilo na výpočty. Bolo vybavené a obvešané všakovakými predmetmi – vzadu visela akási látka, hompálalo sa na ňom zopár obrazov a zboku neisto trčalo niekoľko hrncov i panvíc.

Sophronia sa zamračila. *Neopisovala mi raz Vieve podobný stroj? Ako ho len volala? Aha, jasné, hommbog.*

Vedľa hommbogu stál mechanikáč umiestnený tak, aby mohol obsluhovať páku.

Sophronia sa k obom postavila čelom a ruky si mierne prekrížila v úrovni pásu. Lady Linette zdôrazňovala dievčatám, aby zaujali tento postoj vždy, keď na niečo nečinne čakajú. „Prekrížené ruky sú prejavom skromnosti a náboženskej oddanosti. Ich poloha upriamuje pozornosť na štihlosť drieku. Ak mierne nakloníte hlavu, môžete pri tom sledovať dianie naokolo pomedzi mihalnice a vyzerá to vkusne. Odhalíte tým zadnú časť krku, čo je znak zraniteľnosti.“ Sophronia mala tendenciu hrbiť sa a mademoiselle Geraldine sa ju to zúfalo snažila odnaučiť. „Nemôžete stáť strnulo ako orangutan!“ karhala ju. „Stoja orangutany strnulo?“ šepľala Dimity. Samozrejme, že Dimity mala ruky pekne prekrížené.

Sophronia sa usilovala vystrieť plecيا.

No zdalo sa, že stroj ani mechanikáč sa o to nezaujímajú, lebo hoci bola teraz rovná ako svieca, nič sa nestalo.

Sophronia sa pozdravila: „Pekné popoludnie. Predpokladám, že čakáte na mňa, však?“

V tej chvíli mechanikáč vypustil obláčik pary a prebral sa k životu. „Polročné hodnotenie. Prváčka,“ ozval sa, keď sa v jeho mechanických hlasivkách rozhrkotala kovová páska.

Keďže Sophronia netušila, čo robiť, odpovedala: „Áno?“

„Začíname,“ nariadil mechanikáč, natiahol ruku pripomínajúcu klepeto a potisol páku hommbogu.

Z vrchnej časti stroja sa zošuchla olejová maľba, ktorá visela na reťazovom páse. Zobrazovala dievčinu v modrých večerných šatách, aké sa už dávno nenesili, lebo človek v nich vyzeral ako v nočnej košeli. Bola pekná, vo vlasoch mala nevädze a užívala si večerné posedenie.

Mechanikáč znova potlačil páku a obraz sa odpratal. Vtom sa otvorili dvierka a vysunula sa z nich strieborná tácka s čajovou súpravou.

„Servírujte,“ nariadil mechanikáč.

Sophonria prikročila k stroju. Cítila sa hlúpo. Na tácke našla súpravu pre štyroch ľudí. Čaj bol však studený. Za normálnych okolností by ho vyliala a prázdnu kanvicu by so štiplavou poznámkou poslala naspäť kuchárovi. *Mám sa zachovať tak, ako by som konala v skutočnom živote? Alebo napriek tomu predstierať, že podávam čaj?*

Mechanikáč ďalej hrčal a naznačoval jej, že na rozhodnutie má iba vymedzený čas.

Sophonria sa teda pustila do servírovania. Všetko urobila podľa pravidiel spoločenského správania – najprv naliala sebe a až potom ostatným. Keďže tam neboli hostia, ktorých by sa mala opýtať, či si budú priať aj cukor a citrón, uistila sa, že obe dochucovadlá sú k dispozícii. Cukornička bola dopoly plná a našla tiež štyri plátky sušeného citróna. Tak ako čaj, aj tie už hodnú chvíľu stáli. Otvorila kanvicu a skontrolovala čajové lístky. Najlepšia kvalita. Rovnako ako celá porcelánová súprava značky Wedgwood blue – alebo jej veľmi dobrá imitácia. Pričuchla k čajníku, mlieku i šálkam. Všetko vyzeralo v poriadku, hoci jedna zo šálok trochu voňala po levanduli. Bol tam aj tanierik s tromi kúskami čajového pečiva posypaného cukrom. Sophronia do každého z nich štychla z boku špičkou prsta v rukavici. Neprekvapilo ju, keď zistila, že jeden je umelý –

bezpochyby pochádzal zo súkromnej zbierky mademoiselle Geraldine. Riaditeľka bola vášnivou zberateľkou falošných koláčikov. Zvyšné dva sa zdali skutočné. Z oboch však bolo cítiť horkú mandľu. Sophronia zdvihla nevšedné zväčšovacie sklíčko, ktoré dostala na pätnáste narodeniny od Dimitinho brata Pillovera. V podstate išlo o veľmi kvalitný monokel s držadlom užitočný najmä preto, že ho mohla mať stále pri sebe, lebo jej visel na retiazke, ktorá bola súčasťou dámskej róby. Cukor na jednom kúsku čajového pečiva vyzeral čudne.

Zrazu tácka zmizla v stroji.

Potom sa pred ňou zjavil povraz, na ktorom sa ako mokré pančuchy hompáľali stužky do vlasov pripnuté na motúze. Sophronia mala dnes oblečené širokárnske svetložltomodré šaty s volánmi. Mama trvala na tom, že sa jej hodia, hoci ich už pred ňou nosili tri sestry počas troch sezón. Sophroniina neprítomnosť v domácnosti Temminnickovcov spôsobila, že ju rodina vylúčila zo svojich výdavkov. Už celú večnosť jej nekúpili novú róbu. Jedna zo stužiek bola krémovo-modrá – ladila teda s odtieňom Sophroniiných šiat, a tak ju odopla. Keďže jej vlasy pokrýval čepiec, ako diktovala móda, priviazala si ju okolo krku a na konci spravila zložitý uzol, aký robievali chlapci z Bunsonky. Bunsonova a Lacroixova chlapčenská polytechnika bola inštitúcia, ktorá vychovávala zlovestných géniov. V istom zmysle sa dala pokladať za sesterskú školu akadémie mademoiselle Geraldine – ak o nich niekto zmyšľal ako o nepriateľských súrodencoch žijúcich oddelene.

Stužky odrfčali a hommbog ponúkol Sophronii ďalšie veci, z ktorých si mala vybrať: otvárač na listy, dámske ozdobné krajčírské nožnice, veľký vejár, lievanec, dve vreckovky a biele ruka-
vičky z kozej kože. Tentoraz už Sophronia cítila pri rozhodovaní pevnejšiu pôdu pod nohami. Tieto predmety boli totiž veľmi

dôležité a nápomocné, keď ich človek správne použil. Vybrala si nožnice a jednu z vreckoviek. Ostatné veci sa odpratali.

Vzápätí sa pred ňou objavila tabuľka s nápisom IHNEĎ POŠLITE PO POMOC. Na drevenej doštičke pred ňou ležal kus pergamenu s atramentom a brkom, kruh na vyšívanie s ihlou a niťou a balíček šumivých malinových cukríkov. Sophronia si vybrala cukríky, jeden z nich pozdĺžne narezala nožnicami a vyprázdnila z neho náplň. Potom vzala ihlu, pichla si ňou do prsta, krv rozotrela dovnútra cukríka a strčila ho naspäť do balíčka. Následne si odstrihla trochu stužky, ktorú mala omotanú okolo krku, a zviazala ňou balíček.

Zvyšné predmety zmizli v hommbogu a mechanikáč prestal hrkotať.

Sophronia cúvla a vydýchla si.

Zaškŕkalo jej v žalúdku, čím jej telo dalo najavo, že v miestnosti bola už dosť dlho. Na zváženie každej úlohy dostala viac času, než si uvedomila. Naraz ktosi zaklopal. Keď otvorila, zbadala mechanickú služobnú s táckou plnou jedla. Sophronia si ju od nej vďačne vzala a služobná hneď odfrčala. Potom nohou zabuchla dvere a vzhľadom na to, že v miestnosti neboli stoličky, opatrne položila tácku na časť hommbogu.

Pozorne jedlo preskúmala. Nič nevoňalo po mandliach. Napriek tomu zjedla iba brokolicu a zemiaky uvarené v šupke, no baranieho stehna s ríbezľovou omáčkou a bakewellského dezertu sa ani nedotkla. Radšej počítala s tým, že všetko, čo zažije v miestnosti do príchodu lady Linette, je súčasťou testu. Škoda, lebo ten dezert zbožňovala. Nič sa však nedialo, a tak zložila tácku. A keďže hommbog pred ňu už nechrlil jednu vec za druhou, detailne si ho obzrela.

Bol to fascinujúci stroj. Premýšľala nad tým, či Vieve tuší, že majú v škole čosi také. Genevieve Lefouxová bola jej dobrá kama-

rátka. Toto vrtošivé desaťročné dievča sa rado obliekalo ako chlapec a ustavične zhotovovalo kadejaké vynálezy. Ak Vieve nevedela o hommbogu, určite o ňom bude chcieť počuť čo najviac a zahrnie ju otázkami od výmyslu sveta. Sophronia si v duchu prehrávala ich nadchádzajúci rozhovor. Keď ju to už unavilo, nožnicami vybrala zo stroja malú súčiastku – vybrúsený kryštálový ventil. Bol jej mimoriadne povedomý tvarom i dizajnom. Vyzeral ako menšia verzia prototypu, ktorý sa Monique pokúsila ukradnúť minulý rok. Zdalo sa jej, akoby ho tam niekto len tak oprel, a preto si bola istá, že hommbog bude aj bez neho fungovať takisto ako predtým. Keď vlni prvýkrát objavili prototypový ventil, Vieve ustavične tárala čosi o prenose správ z miesta na miesto. Išlo vskutku o významný prelom vzhľadom na to, že telegraf bol – ako sa nedávno ukázalo – úplne nevydarený. Ak bola toto nová verzia toho istého prototypu, Vieve by ju určite chcela vidieť.

Vtom sa dvere za Sophroniou s vrzgotom otvorili, a tak si minisúčiastku bleskovo strčila do rukáva. Jeho široký strih totiž poskytoval dostatok priestoru pre tajné vrecká.

„Slečna Temminnicková, už ste skončili?“ spýtala sa lady Linette.

„Netrvá to azda každému rovnako dlho? Zdá sa, že hommbog má presne nastavený cyklus,“ odvetila Sophronia.

„Ale, ale, čo sú to za spôsoby.“

Sophronia sa na ospravedlnenie uklonila, hoci mala pocit, že ju tu učiteľka nechala dlhšie, ako bolo potrebné.

„Musela som najprv ohodnotiť slečnu Plumleigh-Teignmottovú. Prijali sme ju vlastne ešte pred vami. Ak si spomínate, predtým než ste sa stali oficiálne študentkou tejto školy, išli ste na čaj k mademoiselle Geraldine.“

Sophronia si na to pamätala dosť živo. Kto by zabudol na všetky tie umelé koláčiky.